

Neiti Bridgerton

JULIA QUINN

BRIDGERTON & ROKESBY

TAMMI

JULIA QUINN:

Bridgerton & Rokesby -sarja:

Neiti Bridgerton (2016, suom. 2022)

Yllätysvaimo (2017, suom. 2022)

Bridgerton-sarja:

Salainen sopimus (2000, suom. 2020)

Yllättävä rakkaus (2000, suom. 2021)

Naamiaisten kaunotar (2001, suom. 2021)

Hurmurin valloitus (2002, suom. 2021)

Kirjeystävä (2003, suom. 2021)

Vastustamaton kiusaus (2004, suom. 2021)

Kätetty perintö (2005, suom. 2021)

Väärä sulhanen (2006, suom. 2022)

Bridgerton: Ikuisesti yhdessä (2013, suom. 2022)

Neiti Bridgerton
JULIA QUINN
BRIDGERTON & ROKESBY

Suomentanut Siiri Hornsby

TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Because of Miss Bridgerton*
ilmestyi Yhdysvalloissa 2016.
Copyright © Julia Cotler Pottinger 2016
Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB

Suomenkielinen laitos © Siiri Hornsby ja Tammi 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa
ISBN 978-952-04-4620-8

Susan Cotterille.
Ihailen sinua päivittäin.

Ja myös Paulille.
Erinomaisen aviomiehen tunnistaa hyvin ajoitetuista pubelinsoitoista.
Toivottavasti yllät tällä kertaa koskettamaan taivasta.

1. luku

Aution maatalon katolla
Puolimatassa Aubrey Hallista Crake Houseen
Kent, Englanti
1779

Ei neiti Bridgertonilta maalaisjärkeä puuttunut. Päinvastoin – Billie oli omasta mielestään tuttavapiirinsä järkevimpiä ihmisiä. Mutta kuten järkevillä ihmisillä on toisinaan tapana, hänkään ei aina kuunnellut mielessään kolkuttavia varoituksen sanoja. Ei se hänestä silti holtitonta tehnyt; järjen äänen sivuuttaminen oli tietoinen päätös, jonka hän teki vasta kun oli ensin tarkastellut tilannettaan huolellisesti jokaiselta kannalta (ainakin suurin piirtein). Ja Billien hyväksi olikin sanottava, että vaikka joitakin hänen päätöksistään saattoi pitää typeryyden huippuna, yleensä hän onnistui laskeutumaan tukevasti jaloilleen.

Paitsi silloin, kun ei onnistunut.

Kuten vaikkapa nyt.

Billie mulkoili seuralaistaan. ”Kuristaa sinut sietäisi.”

Seuralainen päästi välinpitämättömän maukaisun.

Billie päästi epänaiseellisen murahduksen.

Kissa arvioi murahdusta, totesi, ettei se ollut huomion arvoisen, ja alkoi lipoa tassujaan.

Billie punnitsi arvokkuuden ja säädyllisyyden tärkeyttä, totesi, että molemmat hyveet olivat yliarvostettuja, ja vastasi kissalle lapsellisella irvistyksellä.

Se ei piristänyt häntä tippaakaan.

Uupuneesti voihkaisten hän katsoi ylös ja koetti päätellä, kuinka pitkällä päivä mahtoi olla. Pilvinen taivas vaikeutti tehtävää, mutta kello oli varmasti ainakin neljä. Billie arveli nököttäneensä pinteessä tunnin verran, ja hän oli lähtenyt kylältä kahden aikoihin. Jos siihen lisättiin kävelyyn kulunut aika...

Toisaalta mitä pahuksen väliä kellonajalla oikeastaan edes oli? Sen tietäminen ei auttaisi häntä alas tältä kirotululta katolta.

”Tämä on sinun syytäsi”, Billie sanoi kissalle.

Kuten odottaa saattoi, kissa ei ollut kuulevinaan.

”Mitä oikein kuvittelit, kun menit kiipeämään puuhun?” Billie jatkoi. ”Hölmökin olisi tajunnut, että et olisi päässyt omin neuvoin alas.”

Hölmökin olisi tajunnut myös jättää kissan oman onnensa nojaan, mutta ei – Billie oli kuullut mouruamista ja kivunnut suitsait oksastoon ennen kuin oli muistanut, ettei edes pitänyt kissoista.

”Enkä varsinkaan pidä sinusta”, hän sanoi.

Billie puhui kissalle! Tähän siis oli tultu. Hän kohensi asentoaan ja irvisti, kun sukka takertui säänpieksemän kattopaanun säleisiin niin, että jalka vääntyi sivulle. Jo ennestään jomottava nilkka suorastaan ulvahti kivusta.

Tai oikeastaan ulvahdus kuului Billien suusta. Hän ei voinut sille mitään – jalkaan todella sattui.

Mutta pahemminkin olisi voinut käydä. Billie oli päässyt melkein puun latvaan asti, kun kissa oli sähähtänyt, huitaissut teräväkyntistä tassuaan ja säpsäyttänyt hänet, ja niin sitä rysähdettiin päistikkaa maatalon katolle.

Kissa tietenkin oli laskeutunut reilun kahden metrin matkan nuorallatanssijan sulokkuudella neljälle jalalle ja ilman vamman vammaa.

Billie ei tiennyt, miten itse oli laskeutunut, mutta sen hän tiesi, että kyynärpäätä särki, lonkkaa kolotti ja takkikin oli repeyty-nyt, luultavasti siihen oksaan, johon hän oli osunut juuri ennen katolle mätkähtämistään.

Eniten kuitenkin sattui nilkkaan ja jalkaterään. Kotona Billie olisi oikaissut jalkansa tyynykasan päälle. Hänellä oli kosolti kokemusta nyrjähtäneistä nilkoista – etenkin muiden nilkoista, mutta myös omistaan – joten hän tiesi, miten niitä hoidettiin. Kipeää kohtaa tuli hautoa kylmällä ja nostaa koholle, sisaruksilta tuli vaatia passaamista ja palveluksia...

Missä käskyläiset olivat nyt kun niitä tarvittiin?

Yhtäkkiä kaukaisuudessa vilahti liikettä, ja elleivät paikalliset metsäneläimet olleet hiljattain oppineet kulkemaan kahdella jalalla, hahmo oli selvästi ihmisen.

”Hoi, hoi!” Billie huhui, mutta sai sitten paremman ajatuksen ja huusi: ”Apua!”

Mikäli silmät eivät pettäneet – eivätkä ne kyllä Billietä rohkenisi pettää, hänen paras ystävänsä Mary Rokesbykin myöntäisi sen – lähestyvä henkilö oli miespuolinen. Eivätkä miehet jättäneet naisen avunhuutoja huomiotta.

”Apua!” Billie kiljui taas, ja hänen helpotukseksen mies pysähtyi. Pettämättömilläkään silmillä ei voinut erottaa, katsoiko tulija hänen suuntaansa, joten hän huusi uudestaan niin lujaa kuin kykeni ja oli vähällä puhjeta huojennuksen kyyneliin, kun herrasmies (voi kunpa tämä olisi herrasmies edes luonteeltaan, jos ei syntyperältään) alkoi suunnata lähemmäs.

Billie ei kuitenkaan itkenyt. Hän ei itkenyt koskaan. Hän ei suostunut olemaan sellainen nainen.

Sen sijaan hän veti henkeä – terävästi ja yllättävän kovaa.

”Tännepäin!” hän kailotti, riisui takkinsa ja heilutti sitä ilmassa. Arvokkuus oli joka tapauksessa mennyttä, kun istua kökötti katolla nilkka vinksallaan ja kapinen katti seuranaan.

”Hyvä herra!” Billie jo melkein rääkyi. ”Pyydän, auttakaa minua!”

Herrasmies näytti hitusen muuttavan askellustaan, kun kuuli huudon. Hän nosti katseensa, ja vaikka kasvoja ei vielääkään erottanut kunnolla, totuus iski kuin salama.

Ei. Ei. Ei. Olisipa mies ollut kuka tahansa muu.

Vaan eipä tietenkään ollut. Kuka muu muka olisi sattunut paikalle Billien nöyryyttävimmällä, kiusallisimmalla ja noloim-

malla hetkellä, sen ainoan pirun kerran, kun juuri hän tarvitsi pelastajaa?

”Päivää, George”, Billie sanoi, kun mies oli ennättänyt kuuloetäisyydelle.

George pysähtyi kädet lanteilla ja siristi silmiään. ”Billie Bridgerton.”

Billie odotti, että George olisi lisännyt: ”Olisi pitänyt arvata.”

Ei kuitenkaan lisännyt, ja jostakin syystä se ärsytti Billietä entisestään. Maailmankirjat olivat sekaisin, jos George Rokesby jätti väliin tilaisuuden möläyttää jotakin mahtipontista ja itse-riittoista.

”Päivääkö sitä täällä paistatellaan?” George tiedusteli.

”Niin, ajattelin, että voisin hankkia vielä pari pisamaa lisää”, Billie tokaisi.

George ei vastannut heti. Hän riisui kolmikolkkahattunsa, jonka alta paljastui paksu, kellanruskea, puuteroinaton tukka, ja mittaili Billietä katseellaan. Hetken hiljaisuuden jälkeen mies laski hatun rapistuneelle kivimuurille, katsoi taas ylös ja sanoi: ”Ei varmaan sopisi nauraa, mutta naurattaa silti. Ihan hiukkasen vain.”

Billien kielen päälle nousi lukuisia kipakoita vastauksia, mutta hän tolkutti itselleen, että näkönsällä ei ollut muita kuin George Rokesby, ja mikäli hän tahtoi maan kamaralle ennen toukokuuta, miestä oli puhuteltava kohteliaasti.

Ainakin siihen asti, että tämä pelastaisi hänet.

”Mikä sinut sinne on ajanut?” George kysyi.

”Kissa”, lausui Billie äänellä, jota voisi armeliaasti kuvailla silmittömän kiukkuseksi.

”Vai niin.”

”Se oli kiivennyt puuhun”, Billie selitti, vaikka ei tiennytkään miksi. Eihän tarkennusta ollut pyydetty.

”Ymmärrän.”

Ymmärsikö George? Sitä sieti epäillä.

”Se mourusi surkeasti”, Billie kivahti. ”Eihän sitä voinut sinne jättää.”

”Ei tietenkään”, George sanoi. Vaikka sävy oli ystävällinen, Billie oli varma, että mies nauroi hänelle.

”Eräät meistä ovat myötätuntoisia ja huomaavaisia”, Billie sihisi hampaitaan kiristellen.

George kallisti päätään. ”Ja kilttejä pienille lapsille ja eläimille, niinkö?”

”Tismalleen.”

George kohotti oikeanpuoleista kulmakarvaansa tuttuun, raivostuttavaan Rokesbyn tyyliin. ”Eräät meistä ovat kilttejä isoillekin lapsille”, hän lausui laiskasti.

Billie puri kieltään. Sekä kuvainnollisesti että tosissaan. *Malta mielesi*, hän hoki itselleen. *Vaikka paha tekisi*.

George hymyili muuten harmittomasti, mutta suupielissä karehti pilkka.

”Hiivatti soikoon, autatko minut alas vai et?” Billie lopulta tiuskaisi.

”Kamalaa kielenkäyttöä”, George vastasi toruen.

”Veljesi opettivat.”

”Tiedetään”, George sanoi. ”En ole koskaan saanut heitä tajuamaan, että olet tyttö.”

Billie työnsi kätensä takamuksensa alle. Kädet oli pakko naulita paikoilleen, jotta hän ei hyökkäisi alas katolta kiinni Georgen kurkkuun.

”Ja minä puolestani pohdin vieläkin, oletko itse asiassa ihminen lainkaan”, George lisäsi kuin ohimennen.

Billien sormet koukistuivat kuin petolinnun raatelukynsiksi. Ja tässä asennossa se ei tosiaankaan tuntunut mukavalta. ”George”, hän sihahti ja kuuli äänessään sata eri sävyä – anelua, tuskaa, nöyryyttä, muistoja. Heillä kahdella oli pitkä historia, ja eroavaisuuksistaan huolimatta George oli Rokesby ja Billie oli Bridgerton, joten loppujen lopuksi he olivat likimain yhtä perhettä.

Rokesbyjen kotikartano Crake House ja Bridgertonien Aubrey Hall sijaittivat vain noin viiden kilometrin päässä toisistaan Kentin vehreässä sylissä. Bridgertonien suku oli asunut

seudulla kauemmin – siitä asti, kun Henrik VIII oli nimennyt James Bridgertonin varakreiviksi ja antanut tälle maata – mutta Rokesby olivat olleet heitä korkeampi-arvoisia vuodesta 1672.

Tarinan mukaan eräs poikkeuksellisen yritteliäs paroni Rokesby oli tehnyt Kaarle II:lle elintärkeän palveluksen, ja kiitollinen kuningas oli nimennyt hänet Manstonin ensimmäiseksi jaarliksi. Aatelisarvon korotukseen johtaneen tapauksen yksityiskohdat oli vuosien mittaan unohdettu, mutta yleisesti muisteltiin, että tapahtumiin liittyivät postivaunut, rulla itämaista silkkiä ja kaksi kuninkaallista rakastajatarta.

Billiellä ei ollut mitään syytä epäillä tarinaa. Viehätysvoimahan oli periytyvää, eikö ollutkin? Vaikka George Rokesby olikin juuri sellainen tosikko kuin tulevalta jaarlilta saattoi odottaa, hänen nuoremmalla veljellään Andrewilla oli veitikka- maista elämäniloa, jota Kaarle II:n kaltainen pahamaineinen elostelija olisi taatusti arvostanut. Muut Rokesbyn veljekset eivät olleet aivan samanlaisia hulivilejä (tosin vasta neljätoista- vuotias Nicholas arvatenkin hioi vielä taitojaan), mutta hekin päihittivät Georgen helposti, kun oli kyse hurmaavuudesta ja miellyttävästä luonteesta.

George. Billie ja George eivät olleet koskaan pitäneet toisistaan. Nyt Billiellä ei kuitenkaan ollut varaa valittaa – George kun oli tällä hetkellä ainoa Rokesby, joka oli saatavilla auttajaksi. Edward oli kaukana siirtokunnissa heiluttamassa miekkaa tai pistoolia tai herra ties mitä asetta, kun taas Nicholas opiskeli Etonissa, jossa luultavasti itsekin heilutteli miekkaa tai pistoolia (toivottavasti kuitenkin vähemmän kuolettavasti). Andrew kyläkin oli kotona Kentissä vielä muutaman viikon ajan, mutta hän oli loukannut käsivartensa tehdessään jonkin uskaliaan tempun laivastossa. Hänestä ei siis olisi apua.

Ei, nyt oli tukeuduttava Georgen ja kohdeltava häntä kun- nolla.

Billie hymyili. Tai ainakin venytti suupieliään.

George huokaisi melkein huomaamattomasti. ”Käyn katso- massa, olisiko talon takana tikapuita.”

”Kiitos”, Billie sanoi asialliseen sävyyn, vaikka George tuskin kuulikaan. Tämä harppoi aina nopeasti ja pitkin askelin ja oli kadonnut kulman taa ennen kuin Billie ehti päästää kohteliaisuuttaan valloilleen.

Hetken kuluttua George ilmestyi taas näkyviin kainalossaan tikapuut, joita ei ulkomuodon perusteella ollut käytetty sitten Mainion vallankumouksen. ”Mitä sinulle edes tapahtui?” hän kysyi ja ryhtyi hakemaan tikkaille sopivaa kohtaa. ”Ei ole sinun tapaistasi jäädä kiipeliin.”

Sen suurempaa kehua Georgen suusta Billie ei ollut koskaan saanut. ”Kissanketale ei ollut niin kiitollinen avustani kuin olisi voinut luulla”, hän vastasi niin hyytävästi, että toivoi inhottavan pikku otuksen jäätyvän siihen paikkaan.

Tikapuut kopsahtivat katon reunaa vasten, ja kuului, kun George alkoi kiivetä.

”Kestävähän ne sinut?” Billie kysyi. Pienoista törrötti säileitä ja tikkuja, ja joka askeleella kuului pahaenteistä narinaa.

Narina taukosi hetkeksi. ”Väliäkö sillä.”

Billie nielaisi. Kuka tahansa ei kenties osaisi tulkita moista lausahdusta, mutta Billie oli tuntenut George Rokesbyn koko ikänsä, ja hänen perustavanlaatuisin piirteensä oli se, että hän oli herrasmies. Eikä hän milloinkaan jättäisi naista pulaan, ei vaikka ainoat käytettävissä olevat tikkaat olisivat vaarallisen lahot.

Billie oli pulassa, joten Georgella ei ollut valinnanvaraa. Hänen oli pakko auttaa huolimatta siitä, miten raivostuttavana piti Billietä.

Ja George piti Billietä erittäin raivostuttavana. Billie tiesi sen itsekin. Mies ei ollut koskaan yrittänyt peitellä sitä, vaikka ei Billienkään inho totta puhuen ollut pysynyt piilossa.

Georgen pää nousi esiin, ja hänen rokesbynsiniset silmänsä kapenivat viiruiksi. Rokesbyn perheen jäsenet olivat sinisilmäisiä joka iikka.

”Sinulla on ylläsi housut”, George totesi raskaasti huokaisten. ”Totta kai sinulla on housut.”

”Ikään kuin olisin muka ryhtynyt kiipeämään puuhun leningissä.”

”Ei, sellaiseen olet tietenkin aivan liian järkevä”, George sanoi kuivasti.

Billie päätti sivuuttaa piikin. ”Tuo raapaisi minua”, hän sanoi nyökäten kissaa kohti.

”Niinkö?”

”Ja sitten putosimme.”

George vilkaisi puun latvaa. ”Melkoinen matka.”

Billiekin nosti katseensa. Lähin oksa oli suurin piirtein puolentoista metrin korkeudella katosta, eikä Billie ollut pudonnut lähimmäältä oksalta. ”Loukkasin nilkkani”, hän tunnusti.

”Niin arvelinkin.”

Billie katsoi Georgea ihmeissään.

”Muutenhan olisit vain hypännyt maahan.”

Billie suipisti suutaan ja katsoi Georgen ohi tiiviisti tallattua maata maatalon raunioiden ympärillä. Talon muinoin rakennuttanut viljelijä oli varmaankin ollut vauras, sillä talossa oli kokonaiset kaksi kerrosta. ”En olisi”, Billie sanoi arvioiden matkaa maanpinnalle. ”En hyppäisi näin korkealta.”

”Etkö edes sinä?”

”En minä mikään pölkkyä ole.”

George ei kiistänyt väitettä niin nopeasti kuin Billie olisi suonut. Itse asiassa hän ei kiistänyt sitä lainkaan.

”No niin”, mies sanoi sen sijaan. ”Autan sinut alas.”

Billie hengitti sisään, sitten ulos. Sitten hän vastasi: ”Kiitos.”

Georgen kasvoille tuli omituinen ilme. Kenties hän ei ollut uskoa korviaan, että Billie oli juuri lausunut hänelle kiitoksen.

”Kohta tulee hämärää”, Billie sanoi silmäillen taivasta nenänvarsi rypyssä. ”Olisi ollut kauheaa jäädä tänne koko –” Hän rykäisi. ”Tarkoitan, että kiitos vielä.”

George nyökkäsi hyvin lyhyesti. ”Pystytkö kiipeämään alas?”

”Enköhän.” Se tekisi valtavan kipeää, mutta Billie luotti kykyihinsä.

”Voin kyllä kantaa sinut.”

”Tikkaillako?”

”Selässäni.”

”Minä en sinun selkääsi nouse.”

”Sinne en sinua haluaisikaan”, George mutisi.

Billie katsoi miestä terävästi.

”Oli miten oli”, George jatkoi ja kiipesi kaksi puolaa ylemmäs. Nyt katonraja oli hänen lantionsa tasalla. ”Voitko nousta seisomaan?”

Billie vain tuijotti mitään käsittämättä.

”Haluan nähdä, kestäkö jalka painoa”, George selitti.

”Ai”, Billie mumisi. ”Niin tietysti.”

Seisomisyritys olisi kannattanut jättää väliin. Katto oli niin kalteva, että tasapainotteluun vaadittiin molemmat jalat, eikä Billien oikealla jalalla tehnyt sillä hetkellä juuri mitään. Hän kuitenkin yritti, sillä ei missään nimessä halunnut näyttää heikolta Georgen edessä, tai kenties hän yritti vain siksi, että hänellä oli tapana aina yrittää aivan kaikkea, tai kenties hän ei vain harkinnut asiaa loppuun asti. Joka tapauksessa hän nousi seisomaan, horjahti ja istui oitis taas alas.

Mutta vasta sitten, kun oli päästänyt suustaan tukahtuneen tuskanälähdyksen.

George kipusi katolle silmänräpäyksessä. ”Senkin tyhmyri”, hän mutisi, mutta hellästi – tai ainakin niin hellästi kuin Georgelta sopi odottaa. ”Saanko katsoa?”

Vastahakoisesti Billie ojensi nilkkaansa lähemmäs. Kengät hän oli jo riisunut.

George tarttui hänen kantapäähänsä tohtorin etäisin elkein ja koetteli toisella kädellään jalan liikkuvuutta. ”Sattuuko tämä?” hän kysyi painaen nilkan ulkosyrjää kevyesti.

Billie sihahti kivusta ennen kuin ehti estää itseään ja nyökkäsi.

George painoi toista kohtaa. ”Entä tämä?”

Billie nyökkäsi taas. ”Mutta ei yhtä kovasti.”

”Entä –”

Nilkan läpi ampaisi raastava polte, joka oli väkevyydessään miltei sähköinen. Vaistomaisesti Billie nykäisi jalkansa irti Georgen otteesta.

”Tuo lienee myöntävä vastaus”, George sanoi kulmat kurtussa.
”Nilkka ei taida kuitenkaan olla murtunut.”

”Tietenkään se ei ole murtunut”, Billie tiuskaisi. Se oli naurettavaa, sillä mistä Billie olisi muka voinut tietää, oliko nilkka murtunut vai ei? Mutta George Rokesby sai aina hänen huonoimmat puolensa esiin, eikä asiaa auttanut se, että jalkaan koski hiiskatisti.

”Se on venähtänyt”, George sanoi ärähdyksestä välittämättä.

”Tiedän”, Billie vastasi nyreästi. Hän ei voinut sille mitään. Häntä inhotti, miten lapselliselta hän kuulosti.

George hymyili laimeasti. ”Tietenkin tiedät.”

Billien teki mieli nirhata hänet.

”Minä menen ensimmäisenä”, George ilmoitti. ”Sitten voin ottaa sinut vastaan, jos horjahdat.”

Billie nyökkäsi. Suunnitelma oli hyvä ja sitä paitsi ainoa laatuun, ja olisi ollut typerää väittää vastaan vain siksi, että George oli keksinyt sen. Vaikka vastaan väittäminen olikin ollut Billien ensireaktio.

”Oletko valmis?” George kysyi.

Billie nyökkäsi uudestaan. ”Etkö pelkää, että töytäisen sinut tikkailta?”

”En.”

Ei tarkennusta. Pelkkä *en*. Aivan kuin olisi ollut hoopoa edes pohtia moista.

Billie nosti katseensa äkisti. George näytti kovin vakaalta. Ja vahvalta. Ja *luotettavalta*. Itse asiassa George oli aina ollut luotettava, Billie tajusi. Yleensä hän vain keskittyi ärsyyntymään miehestä niin ahkerasti, että ei huomannut sitä.

George alkoi hivuttautua varovasti takaisin katon reunalle.

”Älä unohda kissaa”, Billie neuvoi.

”Kissaa”, George toisti kasvoillaan ilme, joka tarkoitti: *Et voi olla tosissasi*.

”En voi hylätä sitä kaiken tämän hässäkän jälkeen.”

George kiristeli hampaitaan, mutisi itsekseen jotakin siivontonta ja kurkotti eläintä kohti.

Kissa iski hampaansa hänen käteensä.

”Halvatun –”

Billie perääntyi hitusen. George näytti siltä, että halusi repiä joltakulta pään irti, ja Billie oli lähempänä häntä kuin kissa.

”Tuo katti saa mädäntyä helvetissä”, George ärisi.

”Samaa mieltä”, Billie säesti huomattavan ripeästi.

George näytti kummeksuvan äkillistä myöntelyä. Billie yritti hymyillä, mutta tyytyi kohauttamaan olkapäitään. Hänellä oli kotona kaksi omaa veljeä ja Rokesbyn perheessä kolme muuta, jotka olivat hänelle melkein kuin omia veljiä. Neljä muuta, jos George laskettiin, mutta Billie ei ollut täysin varma, laskettiin.

Joka tapauksessa hän ymmärsi miehiä ja tiesi, milloin oli paras pitää suu kiinni.

Sitä paitsi hän oli saanut kirotusta kissasta tarpeekseen. Turha luulla, että Billie Bridgertonilla oli hellä sydän. Hän oli yrittänyt pelastaa elukanpenteleen siksi, että se oli oikein, ja sitten hän oli yrittänyt pelastaa sen uudestaan siksi, että ei halunnut aiemman yrityksen menevän hukkaan, mutta nyt...

Hän tuijotti kissaa nenänvarttaan pitkin. ”Olet omillasi.”

”Minä alan nyt kiivetä”, George sanoi. ”Sinä saat seurata aivan perässäni. Jos otteesi lipsahtaa...”

”Mätkähdämme molemmat maahan?”

”Saan sinut kiinni”, George tokaisi.

Billie oli vain laskenut leikkiä, mutta oli kaiketi viisainta jättää se mainitsematta.

George kääntyi lähteäkseen laskeutumaan tikkaita, mutta juuri kun hän oli astunut ylimmälle puolalle, huomionpuutteesta sydämistynyt kissa rääkäisi korvia raastavasti ja syöksähti hänen jalkojensa välistä. George kavahti taaksepäin ja yritti pysytellä tasapainossa villisti käsiään viuhtomalla.

Billie ei pysähtynyt ajattelemaan. Hän ei kiinnittänyt huomiota nilkkaansa, tasapainoonsa tai mihinkään muuhunkaan, vaan säntäsi lähemmäs, tarttui Georgeen ja kiskoi tämän takaisin turvaan.

”Tikkaat!” hän kirkaisi.

Liian myöhäistä. He jäivät yhdessä katsomaan, kun tikapuut huojuivat, käännähtivät ja kaatuivat maahan omituisen sulokkaasti kuin kulmikas balettianssija.

Kipinät sinkoilevat, kun kohtalo tuo vanhat viholliset yhteen.

Billie Bridgerton on aina tiennyt, että tuleva aviopuoliso on joku Rokesbyn veljeksistä. Hovimiehet eivät rämäpäistä Billietä kiinnostaa, joten sulhanen saa kaikin mokomin löytyä naapurista: Edward ja Andrew Rokesby ovat kelpo miehiä, ja ainoastaan perheen vanhin poika George on jäykkä tylsimys. Kun harkitsematon Billie sitten joutuu hankalaan tilanteeseen, osuu pelastajaksi tietenkin juuri raivostuttava George...

Huippusuositun Julia Quinnin uusi sarja kertoo Bridgertonien naapureina asuvan Rokesbyn perheen veljessarjasta 1700-luvulla, Bridgertonin sisarusten vanhempien nuoruusaikaan.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4620-8

KANSI: JARKKO HYPPÖNEN

ETUKANNEN KUVA: © LEE AVISON / TREVILLION IMAGES

TAKAKANNEN KUVA: ISTOCK